

Din Sebat Edenindir

Nureddin Yıldız'ın 28.11.2021 tarihli (418.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اللَّهُمَّ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Elhamdülillah, Müslümanız. "Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah" dedik, diyoruz, diyeceğiz. Mümin olarak ölmek istiyor, müminler arasında dirilerek cennete girenlerden olmayı diliyoruz. Lütü, keremi ve ihsanıyla Rabbimizin bu emeli hepimize kolay kılmasını niyaz ediyoruz.

Hepimiz biliriz ki bu süreç 'İman ettim' demekle gerçekleşip başlar. Ancak iman etmenin, imanın doğal sonucu olarak bir sınanmayla devam edeceğini de kesin biçimde biliriz. Allah celle celâlihû hiçbir kulunu, 'Sen iman ettiysen işin tamamdır' diyerek imtihan edilmekten muaf tutmamıştır. Peygamberler başta olmak üzere bu dünyada herkes iddiası ve beklentisi kadar sınanmıştır. Bu sınanma şahsa ve zamana göre değişik boyut veya renkte olabilir; kesin olan, herkesin mutlaka sınanacağıdır.

Ashab-ı kiramı çok sevmemiz ve bu sevgimizin cennet sebebi olacağına inancımızın yanı sıra onların nasıl sınanırlarına acaba dikkat ediyor muyuz? 'Canım peygamberim' diyerek Peygamber aleyhisselama sevgi gösteren insanlar bu gösterilerinin karşılığında her şeyden muaf tutulmakla mı ödüllendirilmişlerdi yoksa sözlerinin gerçekliğini her şeyleriyle sınanarak ispat etmeleri mi istenmişti? Tabii ki sınanırlar. Dün böyleydi, bugün de böyle olacaktır.

Mevlit törenleri, düğünler, cenazelerde dualar etmek, kurban bayramında kurban kesmekle Müslümanlık işlerimiz bitmiş olmaz. Bitmiş zannederseniz bu, gözümüzü kapattığımız için gece olduğunu sanmamıza benzer. Müslümanlığımız ve çocuklarımızın Müslümanlığı, sorumluluğunu taşıdığımız insanların dindarlığı imtihan sonuçlarımıza göre nitelik kazanacaktır. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem, kelime-i tevhidi (lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah) söylemenin cennetin anahtarı olduğunu buyurmuştur. Bu bir aracı satın almaya benzer. Aracı almış olabiliriz fakat geri kalan durumlar, özellikler, fonksiyonları da peşinen karşılamış olmayız. Yakıt, direksiyon talimi, ehliyet, park becerisi vs. işler otomatik halledilmiş değildir. Kelime-i tevhidi söyleyen biri artık Müslüman olmuş demektir, mümindir. Pratik içinse Allah herkesi sınavacağını haber vermektedir.

Bünyemizin barındırdığı şehvetlerimiz, şeytanın ve şeytanlaşmışların zihnimize sokmaya çalıştıkları şüpheler, kapitalist anlayış ve benzeri sistemlerin kışkırtıp durduğu topluma ayak uydurma ve harcama baskısı, dalgalanmalar, Rabbimizin imtihan amacıyla üzerimize gönderdiği fitneler bizim sınanma alanlarımızdır. **Fitnelere ve zihin çalkantılarına ne kadar direnebildiğimiz, ayakta durabildiğimiz görülecektir. Diğer türlü zaten kelime-i şahadeti söyleyerek mümin olmak on saniye bile sürüyor değildir; bu işin masrafı, bedeli nerede? Ebedî cennetin karşılığı bu on saniye bile sürmeyen cümleyi söylemekten ibaret olabilir mi hiç?**

Hayır. On saniyelik kelime-i tevhid, on asır sürebilecek bir enerjinin şifresi olmalıdır. Zaten bunun için değerlidir.

İnsanlık kıyamete yaklaştıkça bozukluklar, çalkalanmalar, huzursuzluklar, kötü niyetliler artacak ve Müslüman olarak berrak zihinle, alabora olmadan yaşayıp ahirete gidebilmek, ömrünün bir bölümünü namazlı niyazlı geçirdikten sonra kenara çekilmemek, geminin su almamasını sağlamak, çocuklarımızı Allah, şeriat, ahlak üçlümüzün gölgesinde yetiştirmek, ailemizi Kâbe gibi mübarek ve kible gibi değerli tutmak, aç kalma pahasına da olsa paramızı tamamen helal kazanıp gırtlığımızdan şüpheli veya haram lokma geçirmemek, ağzımızdan çıkan her bir kelimenin bedeli ödenebilir ve suç teşkil etmeyen sözlerden ibaret olmasını sağlamak, iyi olmaya çalışıp iyilerin toplumu için mücadele etmek çok zorlaşacaktır.

Dün asgarî ücretle geçinirken üzerimizde görülen Müslümanlık ciddiyetimizi bugün Allah'ın lütfuyla çok daha yüksek meblağlar kazandığımızda bir kenara bırakıyor olmamalı, kenarından köşesinden kırpmaya çalışmamalı, sulandırmadan devam ettirebilmeliyiz. Düz yolda yürürken ayağının yere sabit bastığı güveni okyanus dalgaları arasında kalıverdiğinde de hissetmek gerekir. Fırtınalar üzerine geldiği zaman batmayacağına yatırımını önceden yaptığı bir karakterle yaşmalıdır insan. Allah'ın dininde sabit kalmak, yalpalamamak, erimemek lazımdır. Hiç şüphesiz, Müslümanlık budur.

Böyle Müslümanlık yaşamının avantajı şudur ki Allah, dilediği kullarını hem dünyada hem mezarda hem de mahşer günü dirilttiklerinde destekler.

يُيَسِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ

“Allah iman edenleri o büyük sözle dünyada da ahirette de sapasağlam ayakta tutar.”

Tertemiz kalmak, paraziti olmayan bir iman taşımak, sendelememek; nimet budur. Tereddüdü ve yalpalamayı sıfır seviyesine indirerek, hele hele bilerek yapılan ihmaller olmaksızın bir hayat yaşamak zorundayız. Cehennem varlığına ve varlık amacına imanımız, gözümüzün önünde yanan bir ateşin yandığını görürken taşıdığımız inançtan daha fazla olmalıdır. Gözümüzün önündeki dahi nihayetinde bir göz yanılması olabilir ama cehennem bu bile değildir, şu önümde yanan ateşe karşı taşıdığımız ufaklık varlık tereddüdü dahi olmamalıdır onun için.

Değil beni şöyle ufak bir rüzgârla sallamak, bir elimden güneşe bağlasalar ve aşağıdan da ayağıma asılsalar dahi “Allah, peygamber, şeriat, Kur’an, ahlak, iffet” demeye devam etmeliyim. Bir bu seviyeyi düşününüz, bir de akşam eve gidince haberlerde izlediklerinden ötürü zihnine hemen ‘acaba’lar üşüşen kişiyi... **Her isteyen bir şeyler yazabildiği internet mecralarında gördüğü bir boş laf etrafında hemen zihni karıştıran, o güne dek peşinden gittiği doğrular ve sabitelerin konumu sarsılan kişi var; bir de ufak esintilere iman teslim edecek biri olmadığını bilerek dosdoğru işine bakan...**

Allah Teâlâ, kullarından Ebû Bekir radiyallahu anhın önüne Ebû Cehil'i, Bilâl radiyallahu anhın önüne Übeyy'i, peygamberinin karşısına kâfirlerden bir kadro çıkardığı gibi her birimizin önüne de zamana ve mekâna göre birilerini, bir şeyleri çıkaracaktır. Kimimizin önüne cinselliği, kimimize parayı, tamahı, interneti, akrabaları çıkaracaktır. Kesin olan şurası ki herkesi mutlaka deneyecektir. Kişinin denenmemesi için sınava girmemiş olması lazımdır. Bunun geldiği anlam da iman etmemiş olmaktır. Ölülerin nabzına kimse bakmaz.

Cennete aday olduğunu söyleyen müminler içinse bunu ne kadar istedikleri, isteklerindeki samimiyet, cennetin hangi derecesini arzuladıkları gibi ölçümlerle bir sınanma olacaktır. Herkesin adı gibi bilmesi gereken bir gerçek olarak ifade edelim ki ‘Cenneti ne kadar istiyorsun?’ sorusu ailedir: Çocuklarımız, kardeşlerimiz, ebeveynimiz, eşimiz en büyük imtihanımızdır. Kur’an-ı Kerim, *“Mallarınız ve çocuklarınız fitnenizdir”* buyurur; fitneniz yani sınavınız. “Eşiniz belanız olabilir, dikkat edin” diyor ayet. Perdesini, kapısını, sabununu, halısını alıp mutfağının ihtiyaçlarını bizzat karşıladığımız kendi evimiz, içinde adeta yanıp kavrulduğumuz bir mangala dönüşebilir.

Resûlullah Efendimiz, insanın dinini taşımak konusunda avucun içinde kor ateş taşıyor gibi zorlanacağına haber vermektedir. Bu durum helal yedirip içirmeye çalıştığımız çocuğumuz ya da daha önce bize tesettürü hatırlattığı hâlde sonradan ters yöne dönen ebeveynimiz için geçerli olabilir. Allah'ın imtihanına (artık kalp atışı kesilmiş ölümler gibi olan kâfirler hariç) herkes bir şekilde mutlaka muhatap olacaktır. Şehidlik, zekât, sabah namazı vd. hep böyle birer sınav aracıdır. Sabah namazına kalkma veya Kur’an okuma sorumluluğu yüklenmemiş kim var dünyada? Vergisiz, ödemesiz, sorumluluğu olmayan bir hayat mümkün müdür ki dünyada yaşamının böyle bir alternatifi olabilsin?

Bizim en önemli sıkıntılarımızdan biri, sadece Müslüman doğmuş veya Müslüman ebeveynlerin çocukları olarak dünyaya gelmiş olmamızdan dolayı Müslümanlığı ölünceye dek teminatla garanti altına aldığımız zannını taşımamızdır. Bu bir yanılgıdır. Hiçbirimiz için olmadığı gibi ezanların devamlı okunduğu toplumların herhangi biri için de garantili, erimeyecek, yıpranmayacak Müslümanlık söz konusu değildir, olamaz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin veda haccını yaptığı topraklarda bile sonraki birkaç yılda henüz Efendimiz'in mübarek naaşı soğumamışken, belki bir kısmı onu canlıyken görme şerefine ermiş kimselerden oluşan kalabalıklar dini terk etmiş ve imtihanı kaybetmişlerdir. Elden kaybolmayacak bir Müslümanlık var olsaydı Ebû Bekir radiyallahu anhin Medine'si ve oradaki bahtiyar insanlar bu garantiyi taşırdı ama olmadı. Hatta kendisinin, "Medine'de kurtlarla tek başıma kalsam bile..." diye başlayan bir meydan okuma cümlesi dahi söylediği rivayet edilmiş, o derece yalnızlığa mecbur kalmıştır. Böyle bir garanti var olsaydı Enes bin Mâlik radiyallahu anh, Efendimiz aleyhisselamin mübarek lisanından en çok duyduğu duanın, "*Ey kalpleri hâlden hâle çeviren Allah'ım, kalbimi dinin üzerinde sabit kıl*" cümlesi olduğunu söylemezdi.

Hatta bu cümle üzerine bir keresinde ashab-ı kiram, "Allah'ın Resûlü, sen bizim dinimizi bırakmamızdan korkuyor musun?" diye sormuş ve "*Kalpler Allah'ın iki parmağı arasındadır, onları istediği gibi çevirir*" cevabını almışlardır. Bunun geldiği anlam şudur ki esnek duran, kıvrıran, yan basan, tenezzül etmeyen, kibirlenen, tembelliği prensip edinen kalp sahipleri yerlerinde duramayacak ve kayıp gideceklerdir. Bu tehlikeyi bizzat Resûlullah'ın yaşadığı Medine için bile düşünebileceksek laikliğin süzgeçten makarna geçirir gibi beyinlere nakşedildiği bir ülkede yaşayanlar için ne düzeyde düşüneceğiz? Böyle bir muhitte yeni nesillerin Müslüman kalmaya devam edeceğini düşünen peşin hükümlülük doğru olur mu?

Gerçekten aile derdi taşıyan basiretli bir anne-baba ne kendi ne çocuğu için 'şehitler diyarı' bir yerde yaşamının ya da başka bir faktörün ebediyen iman garantisini anlamına geleceğini düşünemez. Yaş tahtaya basmak olur bu. Müslümanlığımızı kendi ipoteğimiz altında, ancak biz bırakırsak elimizden gidecekmiş sanmak kesin biçimde akli boşa almaktır.

Değil bir Hristiyan veya Yahudi, samimi bir Müslüman'la dahi olsa Allah, peygamber, Kur'an, ümmet, sahabe, ahlak gibi mukaddeslik taşıyan değerleri asla tartışma zeminine getirmemek kesin prensibimiz olmalıdır. Şurası muhakkaktır ki gayrimüslim biriyle değil, samimi bir Müslüman'la bile bu konular tartışıldığı zaman o oturdandan iki tarafın da zararsız çıkmaları mümkün değildir, iki taraf da kaybeden olur.

Misal olması açısından şunu ele alalım: Herhangi bir konuda Ebû Bekir ve Ömer efendilerimizin tartıştığı bir konuya dair ilmî bir münakaşa yapıldığını varsayalım. Belli bir sürenin ardından tartışmacılar belirli bir neticeye ulaşamadıklarını söyleyip konuyu rafa kaldırmış olsunlar. Şurasından emin olabiliriz ki bu tartışmacıların ikisinin de Ebû Bekir ve Ömer sevgisi artmamıştır; tartışılan bir şeyin etrafında taassup ve tutuculuk oluşur, saygı oluşmaz. Kaldı ki mukaddes kavramlarımız gaybî bilgilerden oluşmuştur yani nesnel şeyler değildir, bir köşelerinden tutulmaz. Kur'an dediğimiz, bir ağaç değildir; Allah'ın levh-i mahfuzda yazılı sözleridir. Elle tutmak, mercek altına almak, gramajını tartmak imkânımızın olduğunu söyleyemeyiz. Böyle olunca da onun üzerindeki bir tartışmada tek mümkün olan atmak yani sallamaktır. Atılır, sallanır ve iki atış arasında da dinleyicinin itikadı vardır. Bazı kardeşlerimizin iyi niyetle, karşısındaki kişiye hayrının dokunması maksadıyla yaptıkları tartışmaların bir zaman sonra tartıştıkları şeyin ve ona bağlı olarak da dinin Allah, cennet, cehennem, sırat, kader, meleklere iman konusunda erimeyi beraberinde getirdiği apaçık görülmektedir.

Dinimizi son nefesimize dek yıpratmadan, eskitmeden, enerjisini kaybetmeksizin tutmak zorundayız. Bu minvalde -iyi niyetli olduklarını düşünsek de- tartışmaların esasen bizdeki galip gelme arzusunu tatmin ettiğini unutmamak gerekir. Herkesin dini kendinedir. Bir insan gerçekten bir şeyleri merak

ediyor olabilir; böylesi hâllerde ehline gidip sormakta sakınca yoktur. Ama 'Körler sağırılar birbirini ağırlar' mantığıyla bakarak yol almaya çalışılması çok sakıncalıdır.

Televizyon ekranlarındaki en ucuz iki konu: İnsan dini ve sağlığı. Bunların bir de siyaset ve spor diye ikizleri vardır. Bu dört konuda herkes anlıyor, herkes illa konuşuyor. Sağlık ve ilaç konusunda kırk sene önce kulaktan dolma zihnine yerleşmiş bir şeyleri gevelemeyi marifet sananların yanı sıra din hususunda bu kadarına da ihtiyaç yoktur; nihayetinde sahibi olmayan bir konudur, herkes konuşur. Mevzu ucuz olunca kimse "Benim alanım değil, ben anlamam, hamd olsun ki Müslümanım ve işime bakıyorum" demiyor ve böyle düşünene adeta ucube gözüyle bakılıyor. Hâlbuki bütün çağlarda din, uzman olanların esasıyla anladığı ama yaşamasını herkesin yaptığı bir şey olarak bilinirdi. Yaşadığımız çağda her şeyin uzmanına sorulması gerektiği yönündeki yerleşik kanı din, siyaset, sağlık ve spora gelince ortadan kalkıyor ve herkes her şeyi anlıyor. Hayatında medikal iğne değil, dikiş iğnesi bile eline değmemiş insanlar aşı konusunda atıp tutuyor, hastalıklardan en ince detayına kadar anlıyor gibi konuşabiliyor.

Hayır! Dinimizi ve canımızı uluorta konuşamayız, uluorta konuşulduğunda da dinlememeliyiz. Zira eskiyen bizim zihnimizdeki dindir ve itikadımız zayıflamaktadır. Bu arada elbette şöret arzum, galip gelme hırsım da pohpohlanmaktadır. Kapitalizmin para kazanma hususundaki fırsatçılığını din üzerinde tatbik etme yanlışı da alıp yürümektedir. Allah'ın cennetine nail olma amacımızı, dinimizi yaşayarak elde edebiliriz, sömürerek değil.

Biz ve çocuklarımız bugün yaşadığımız karışıklıklardan daha derin ve kötü bir karanlığın içine gireceğiz. Sonraki yıllarda daha kötü, sonrakilerde çok daha feci şartlar yaşanacak belki. Ve çok daha garibi şu ki daima dış güçler ve derin mihraklardan gelmeyecektir bu belalar. Kendi fenalığımızı kendimiz yapıyor, kendi mahvımıza sebep oluyor duruma düşebileceğiz. İçimizdeki çürüme buna zemin hazırlayacaktır.

Dışarıdan bakılınca İslamiyet'in kaba bir din olduğunun söylendiğini gören ve hemen içeride de dinine sırtını dönmüş ya da dönmek üzere kimselerin baskılarından yılgınlık içinde ama yine de kelime-i tevhidin istikametine sadık kalan müminler... Otuz değil, yüz otuz derece sıcaklık bile olsa oruç tutmaya devam edeceğini deklare eden müminler... Bütün şehvetlerin gıdıklamalarına rağmen kalbinin kaymaması için Allah'a sürekli dua eden genç müminler... Allah'ın izniyle kelime-i tevhidin etrafında yaşayacak ve o enerjiyle ayakta kalacağız. Son nefesimizi teslim edip Rabbimize ulaşınca kadar böyle olmayı niyaz ederiz.

Fakat sırf ilahiyat fakültesinde öğrenim gördüğünden kendinde dini gelişigüzel konuşma ve mevzuları sulandırma hakkı gören, medresede birkaç sene geçirdiği için her şeyi bildiğini zanneden veya menfaati, siyasî konumu, memurluğu gereği biraz esnemesinin mecburî olduğunu sananlar şeytanın avucunda ve kısıvrak yakalandıklarını gördüklerinde uyanmak için geç kalmış olacaklardır. Kelime-i tevhid, söylenmesi on saniye sürmeyecek kadar zahmetsiz bir cümle olduğu gibi bundan daha kısa sürede insanın cehenneme gitme nedeni de olabilir. Madem bu anahtar yuvaya girince cennetin kapısını açıyor, yuvadan çekince de bütün fonksiyonunun bitiyor olması doğaldır. İmanı elde etmenin ve tutmanın çok kolay olduğunu düşünüp kaybetmeyi pek uzak zannetmek ciddi bir yanlıdır.

İki hattın arasında, dengeyi koruyarak yürümeye devam etmek gerekir. Rabbimiz kimin kaybettiğini, kimin kazanmak için çabaladığını görecektir. İbrahim aleyhisselam gibi tek kalmaya dahi hazır Müslümanlar görmek istiyor Allah. Kâbe'nin dibinde veya Arafat'tayken milyonlarca insanın ortasında durup elbette herkes Müslümanlığı yaşayabilir; marifet aynı Müslümanlığı başka ve farklı ortamlarda da sürdürebilmektir. Evde internetle baş başa kaldığın, para kasası ve senden başkasının bulunmadığı bir anda Allah'ı hatırlayıp Müslümanlığın icabı neyse ona göre davranmayı hazmetmektir marifet. Kazanacak olan bu mümindir, gerisi kazanıp kazanmadığı belirsiz bir hayat yaşayacaktır. Allah cümlemizi muhafaza buyursun.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.